

Играта

Вълчан войвода се изправя, вдига ръка, стиснал здраво пищова, и почти без да се прицелва, натиска спусъка. От дулото му излиза пламък. Простреляният хайдутин пада, а по редиците на застаналите отзад негови другари минава безмълвна вълна.

– Това очаква всекиго, който посегне на народното добро! – изрича тежко Вълчан, а очите му мятат светкавици...

С два-три лъвски скока войводата се спуска надолу по камъните и се озовава в подножието на възвишението, където го чакат другарите му, поп Мартин и байрактарят Стоян. Тримата се взират напред, към строените хайдушки дружини, застанали от двете страни на дълго кенарено платно, опнато напред поляните. Върху него блестят струпаните на купчини скъпоценности и монети.

Монети се посипват и някъде от горе, падат със звън в двете отворени старинни сандъчета, които са в ръцете на появилите се най-отпред образи на двама млади хайдути, почти момчета...

Анимационното изображение замира, пресечено от надписа „End of level 2“, а върху пълните с монети сандъчета светват цифри, показващи броя на точките, които са събрали играчите.

– Дотук бяхте. Стига за днес! – тихо, но внушително промълвява слаб младеж, седнал в ъгъла пред голямо компютърно бюро.

Двете момчета с неохота оставят джойстиците, но продължават да се взират в големия плазмен екран пред тях и не бързат да стават от дивана. Играе им се още.

– Ухааа, ехааа, страхотно! Следващия път ще те надмина, Дамяне, да знаеш! Съвсем малко ми оставаше да те бия, наистина! – възкликва предизвикателно по-малкият, като дори подскача от натрупания в кръвта му адреналин.

Двамата са първи братовчеди, близки са от малки, но докато по-големият, Дамян, досега винаги се е отнасял покровителствено към „малчото“, то едва навършилият тринайсет години Захари вече се чувства пораснал, готов за „мъжки“ битки и достойно съперничество... засега само в игрите. Вживял се е дотолкова в образа на своя виртуален герой, че е готов и наяве да тича през баири и чукари, да яхва в движение коня, да изскача от засада, пресрещайки връщащите се от разбойнически погром банди, да върти сабята тъй, че острието ѝ да става невидимо, и само свистенето на въздуха да издава опасната му сила.

– Да бе, дечко такъв! – първа го отзад по врата Дамян, прекъсвайки разигралите се във въображението на момчето картини. – Я се кротни малко, я по-леко скачай, че ще продъниш дивана! И Фил няма да ни позволи повече да играем... да идваме в стаята му – поправа се той, хвърляйки поглед към братовчед си Филип, брат на Захари.

– Фил, не го слушай! Яд го е, че ще го победа следващия път.

– Как ли пък не... Дечко!

От висотата на своите 16 години и доста внушителен за възрастта си ръст Дамян гледа на вечно мърдащия и бърборещ Захари с нескривана досада. Корените ѝ са още там, в детството, когато е трябвало да му отстъпва, да го влачи като ремарке след себе си и да се грижи „малкият пъпеш“ да не влезе в някоя локва, да не падне от някоя катерушка или да не се запилее нанякъде. Захари бе син на майчината му сестра, поради което Дамян често пъти бе „помолван“ от някоя от двете да поеме уж за кратко грижите за малкия само докато се върне от училище или някъде от другаде батко му... Неудоволствието от провалянето на собствените замисли за прекарване на свободното време се трупаше и когато Захари поотрасна, Дамян с облекчение се освободи от ролята си на „бавачка“, запазвайки обаче все още покровителственото си отношение към него. Сега обаче към

тази палитра от чувства се примесваше и все по-нарастващо усещане за неясна заплаха. Малчото наистина му дишаше във врата с постигнатия в играта резултат и като нищо можеше да го победи на следващото ниво.

Дечкото май е тренирал, изхъмква Дамян.

Захари има голямото предимство да е брат на Филип, който неочаквано бе решил да им демонстрира създадената от него самия нова игра и ги бе поканил в неговата „светая светих“, където достъпът им обикновено е забранен. Но изглежда, малкият много-много не се е съобразявал с тази забрана.

Всъщност има защо Филип да е толкова ревнив към вещите си. „Бърлогата“ му, както я нарича от време на време, прилича по-скоро на компютърна лаборатория, отколкото на момчешка стая. Освен голямата плазма, на която момчетата доскоро превъртаха играта, върху двойното бюро са разположени под ъгъл един към друг още три по-малки монитора, образуващи нещо като извита видеостена.

Върху тях също тича, бие се и скача смелият Вълчан войвода, съпроводен от младите хайдутки.

Дамян въздъхва. Ако иска отново да бъде допуснат до играта, ще трябва яко да похвали братовчед си Филип. И творението му.

А играта наистина се бе оказала неочаквано добра. Дамян смята себе си за геймър със стаж, врял и кипял в компютърни битки. Освен това вече се чувства и мъж. От няколко години разпределя свободното си време почти поравно между лазерния бластер на поредния виртуален герой и тренажорите във фитнес салона, благодарение на които е придобил фигура, с която се гордее. И ако към по-малкия Захари се отнася с незлобиво покровителствен, дори поучителен тон, то на по-големия си братовчед предпочита да гледа с леко презрение заради неговата отнесеност и слаботелесност, примесено обаче и с малко завист към явното му превъзходство в компютърните умения. Умения, които Филип сега така явно успя да им демонстрира.

Дамян се обръща към братовчед си с няколко одобрителни думи и за пореден път се учудва какво намира в него гаджето му, едно доста засукано маце, братовчед му май почти няма мускули!...

Филип е на двайсет, студент по компютърни технологии и макар всъщност да не изглежда толкова зле, колкото смята Даян, все пак му личи, че прекарва почти цялото си време пред мониторите. Не обръща много внимание на външността си, ходи с леко набола брада и отдавна неподстригвана коса, носи очила още от прогимназията, слаб е и съвсем леко попрегърбен, което обаче е резултат от лошата стойка, отколкото някакъв физически дефект. Един безпристрастен наблюдател би го възприел като строен младеж, със слаба, но съразмерна фигура, с приятни черти на лицето, нелишени от една дискретно напиреща отвътре мъжественост, омекотена от често самовглъбяване и витасене из сферите на интелектуалните предизвикателства.

Филип не обича да си хвърля приказките на вятъра, а действителните проблеми имат шанс да привлекат вниманието му само ако са свързани с виртуалната реалност, в която предпочита да живее. Затова и разправията между момчетата го засяга само до толкова, доколкото е свързана с компютърните му увлечения.

– Е, геймърчета мои, значи ви хареса играта, а? За такива като вас я направих – гордо се подсмивва той.

Двете момчета също се изпъчват, показвайки с целия си вид, че никак не е зле да си близък с човек, способен да създаде нещо толкова интригуващо. За тях не е останал незабелязан фактът, че образите на младите хайдутини от компютърната игра много приличат на тях самите. Това допълнително ги ласкае, биха искали час по-скоро да се изфукат пред приятелчетата си, тази прилика би им вдигнала значително авторитета.

И макар различни по възраст, в поведението си двете по-малки момчета сега много си приличат. Не толкова заради роднинската връзка, колкото заради напирашото желание да покажат на целия свят, че вече не са деца, а отракани тийнейджъри – в представите им това означава да носят „яки“ дрехи с шокиращи надписи и картинки, да говорят като врели и кипели в битки геймъри, да се чувстват част от една привлекателна в представите им общност.

– Уау! Суперско! Голям гот! – старе се да подражава на по-големите Захари. – Ама как обрах хазната на самия султан, а?! Видяхте ли? Видяхте ли? Глави хвърчаха на всички посоки, уаууу!

– Ама пък аз как ги подпуках онези разбойници, дето опожариха селото, а?! – пъчи се и Дамян. – Таман на два пъти! Какви бяха тези изроди?

– Еничари бяха първите, кърджалии вторите, а другите бяха даалии... Нали уж мина въпросите, Дамяне? Другия път няма да ти помагам – вметва Филип.

– Суперско! – повтаря Захари.

– Абе с две думи, голяма пуцалка, брат'чед! Яко! Върхът е, мега яко! Направо маниашко! – подкрепя го Дамян. – Голяма работа си, да знайш.

Усмивката на Филип става още по-широка.

– Направо издихваш конкуренцията, брат ми! – кима Захари и от възторг отново започва да подскача на място. – Играта е супер яка!

– Като се *джойнтнат* и моите от глутницата, ще стане мега яка пуцалка! – нетърпеливо потропва с крак Дамян, подсилвайки с рапърски жестове разпространените сред геймърите жаргонни думички. – Едни френдове имам, страшни маниаци! Направо ще крейзнат от кеф! Голяма работа си, брат'чед!

– Кога ще я пуснеш в нета, Фил, кога? Кога? Кога? Утре?

– Еее, чакай, де, братле... Много бързаш! И наистина спри да подскачаш, а? – първа го по врата Филип и се засмива. – Още малко, момчета, имайте търпение. Играта не е довършена, имам още работа по нея. Трябва да я огледам за бъгове, да я криптирам, да мина още веднъж по защитата, а още...

Не успява да довърши изречението. От джоба на Дамян се разнася силен трясък, звуците са от яко рокпарче, което напоследък му е от най-любимите.

– Савина звъни – смущава се, кой знае защо, Дамян.

Лицето му се променя, лека руменина избива по все още гладките бузи, гласът му става сипкав, докато разговаря с кратки фрази:

– Да!... Да, Сави, при Зак и Фил съм... Сега ли? Добре. Да, ще го питам. Добре, Сави, да... Недей, не плачи... Да... Ще побързам. Да... До скоро.

Дамян приключва разговора, а очите му сякаш са побрали цялата тъга на света.

Отраканият геймър, който допреди малко говореше на сленг, изчезва и на мястото му се появява едно много наранено и безпомощно момче, едва напуснало детството, но още твърде чувствително и незряло, за да понесе товара на проблемите и предизвикателствата, изпълващи света на възрастните.

Дамян се умълчава, втренчен с невиждащ поглед в стопкадъра на екрана на плазмата.

– Какво каза приятелката ти, как е брат й? – нарушава мълчанието Филип.

– Снощи пак е имал криза. Сега е малко по-добре май... Слушай, Зак, Савина поръча да те питам кога ще идеш при Иван. Каза, че искал да те види, да му помогнеш с материала, опитва се да навакса. Ще намина към тях сега, Савина иска да говорим нещо. Идваш ли?

– Разбира се. Само да си взема раницата – скача от мястото си Захари и изтичва от стаята, оставяйки вратата отворена.

– Мдаа... – проточва Филип, гледайки как брат му се носи напред-назад по коридора, притичвайки в няколко курса между различни стаи, докато събира разхвърляните из цялата къща учебници и пособия. – Има ли все пак някаква надежда, че Иван ще оздравее?

– Ако не направят операцията, едва ли... Ама трябва да го закарат в Германия, у нас няма как да стане. Пък не са събрали парите още, не стигат.

– Мдааа... – не намира какво друго да каже Филип. – Май в играта е по-лесно... да живееш. Поне винаги имаш избор, а и от избора ти не зависи толкова много – промърморва той, докато прещраква с бързи пръсти по клавишите и разгръща файлове с мишката.

Захари се връща и от вратата прави знак на Дамян, че е готов.

На излизане младежът хвърля последен поглед към плазмата – само допреди малко беше толкова щастлив... Колко хубаво беше в онзи опасен, но вълнуващ свят, свят без реална болка, без горчивото чувство на безсилие от съзнанието, че твой близък се нуждае от помощ, която не можеш да му дадеш...

А образът на екрана сякаш нарочно е застинал в момент, който да го дразни със своята невъзможна примамливост: по

зелените поляни в широка котловина под три назъбени скали се белеят шатрите на хайдутите, привикани от Вълчан войвода на хайдушки сбор... и мъжете изглеждат тъй волни и непобедими... и голямото кенарено платно, дето се белее в средата, е засипано с бляскави купчини скъпоценни предмети и монети...

Дамян леко въздъхва, потискайки желанието да изрече на глас колко му се иска да е там, на онази поляна. Ах, само да можеше да избяга от трудностите край него и да се озове отвъд екрана!... Да избяга от нерешимите проблеми тук и да се пренесе там, сред свободните пространства на една измислена игра, подражаваща на живота, но отвеждаща в един ясен свят, в който решенията се взимат лесно, а изборът на пътя рядко те изправя пред неразрешима дилема, защото врагът е ясен, а победата зависи само от теб и от силата на желанието ти да не изневериш на мечтите си...

Ако някой му бе припомнил в този момент така любимата на много филмови герои фраза „Внимавай какво си пожелаваш“, Дамян само би повдигнал рамене и в прилив на младежко отрицание би се изсмял пренебрежително.

Той ли да не знае какво иска?!... Ех, колко хубаво би било да яхне сега един кон, пък да развърти сабята, пък да се скита по цял ден из горите, вместо да ходи на даскало и да учи разни премъдрости, дето хич няма да му трябват в живота...

А пък колко би му отивало да препаше от онези кожени колани, дето ги носят хайдутите! Как се казваха? Някаква турска дума беше... Ах, да, силахлък!... Пък да измъкне с ловко движение оттам пищова, досущ като някой каубой от Дивия запад, че да запрати един куршум право в челото на някой... някой турски разбойник, посегнал на... как се е казвало едно време... да, посегнал на честта на неговата годеница...

Като си дава сметка, че при думата „годеница“ пред погледа му е изникнал образът на Савина, Дамян смутено се оглежда и дори се изчервява.

Никой нищо не е забелязал. Минал е само миг, а не цяла вечност, както му се бе сторило.

Той кима на Филип за довиждане, упреква Захари, че много се е забавил, и го подканва да тръгват по-бързо, щото за Иван всеки миг е от значение, той няма много време...